

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/258/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511218341
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1511218341.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO : 35 724 803, zastúpená AK TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, proti odporcovi : E. F., B. B., E. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, AK, Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 938,80 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti dopĺňaciemu uzneseniu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 15. 1. 2013 č.k. 15C 83/2012 - 59, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Vedľajší účastník na strane odporcu je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia 40,24 €, na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým dopĺňacím uznesením (§ 166 ods. 1, § 167 ods. 2 O.s.p.) rozhodol súd prvého stupňa o trovách vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní pred súdom prvého stupňa tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie oprel o ust. § 146 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v predmetnej veci vydal na návrh navrhovateľa dňa 16. 9. 2011 platobný rozkaz, ktorý ale uznesením zo dňa 13. 3. 2012 zrušil, nakoľko sa ho nepodarilo doručiť odporcovi do vlastných rúk. Podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 8. 2. 2012 zahlásil vedľajší účastník na strane odporcu vstup do konania, zároveň požiadal o doručenie návrhu na začatie konania aj s jeho prílohami a navrhol priznať mu náhradu trov tohto konania. Vzhľadom na navrhovateľom vznesenú námietku prípustnosti vedľajšieho účastníctva v konaní prvostupňový súd rozhodoval o prípustnosti vedľajšieho účastníka v konaní na strane odporcu, a to uznesením zo dňa 11. 5. 2012, o ktorej rozhodol tak, že vstup vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní pripustil. Písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 31. 5. 2012 vzal navrhovateľ svoj návrh voči odporcovi späť v celom rozsahu ešte pred začatím konania vo veci samej; súd prvého stupňa uznesením zo dňa 21. 6. 2012 č.k. 15C 83/2012 - 44 konanie o návrhu navrhovateľa zastavil (§ 96 ods. 1 O.s.p.). Odporcovi náhradu trov konania nepriznal, s poukazom na ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., keď odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli. Napokon rozhodol na základe ust. § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi vo výške 49,37 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava (poplatok uhradený celkom vo výške 56 €, krátený o sumu 6,63 €). O trovách konania vedľajšieho účastníka v uznesení o zastavení konania súd prvého stupňa nerozhodol, urobil tak napadnutým dopĺňacím uznesením. Nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu odôvodnil súd prvého stupňa tým, že považuje za nesporné, že v danom prípade zodpovedá za vzniknuté trovy konania navrhovateľ, na základe § 146 ods. 2 O.s.p., nakoľko v dôsledku jeho procesného úkonu (späťvzatia návrhu) došlo k zastaveniu konania. V súdnej právnej veci však bolo nutné skúmať aj to, či trovy boli vynaložené účelne a hospodárne. V tejto súvislosti

súd prvého stupňa argumentoval tým, že okrem zahlásenia vstupu do konania vedľajší účastník neurobil žiaden úkon v prospech odporcu, do konania pritom vstúpil bez jeho vedomia, za situácie, kedy s vecou nebol ešte oboznámený. Návrh na začatie konania mu nebol napriek jeho požiadavke zaslaný, vzhľadom na späťvzatie návrhu navrhovateľom. Vedľajší účastník je právnickou osobou založenou práve za účelom ochrany spotrebiteľa na pomoc spotrebiteľom aj v súdnych konaniach, čo predpokladá, že disponuje takým personálnym zázemím a odbornými vedomosťami, že môže svoje práva, ako aj práva spotrebiteľov, plnohodnotne a erudovane brániť aj sám. Prvostupňový súd z uvedených dôvodov vyhodnotil trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v tomto konaní ako neúčelné, a preto vedľajšiemu účastníkovi ich náhradu nepriznal.

Doplniace uznesenie napadol v zákonnej odvolacej lehote odvolaním vedľajší účastník, domáhajúc sa jeho zmeny a priznania mu náhrady trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. Vedľajší účastník poukazoval na to, že do konania vstúpil oznámením doručeným súdu prvého stupňa dňa 8. 2. 2012, ktorým zároveň požiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami a uplatnil si právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi súd ani návrh ani jeho prílohy nedoručil doposiaľ, v uznesení o zastavení konania o jeho trovách vôbec nerozhodol, urobil tak až na jeho podnet doplniacim uznesením. Úkon právnej služby spočívajúci v prevzatí a príprave zastúpenia označil vedľajší účastník za účelný bez akýchkoľvek pochybností, nakoľko návrh na začatie konania bol vzatý späť až po vstupe združeniu do konania a navrhovateľ si bol dobre vedomý skutočnosti, že uplatňuje premlčanú pohľadávku. Na podporu svojho tvrdenia o účelnosti úkonu právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia poukazoval vedľajší účastník na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 92/2012, sp. zn. 17Co 202/2012, uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co 134/2012, tiež uznesenia Krajského súdu Košice sp. zn. 3Cob 205/2012, sp. zn. 9Co 104/2012.

Vedľajší účastník v odvolaní uviedol, že pri rozhodovaní o trovách konania, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia návrhu, je nevyhnutné posudzovať len procesné kritériá úspechu, či neúspechu účastníkov. Nebolo síce preukázané, že odporca svojím správaním zapríčinil späťvzatie návrhu, avšak navrhovateľ vzal návrh späť bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím procesne zaviniel zastavenie konania. Navrhovateľ pritom v konaní nedosiahol to, čo návrhom žiadal, t.j. tento stav je nutné považovať za navrhovateľov procesný neúspech. Vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorého predmetom je spotrebiteľský spor, na základe § 93 ods. 2, 3 O.s.p. nepredpokladá súhlas spotrebiteľa so vstupom združeniu do konania, dokonca ani jeho vedomosť o vstupe združeniu do konania. Zákon v ust. § 93 ods. 2 O.s.p. totiž vstup Združenia do konania priamo predpokladá. Vstup Združenia do konania bol opodstatnený, nakoľko navrhovateľ vzal návrh späť až po ich vstupe, ktorý bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v konaní.

Napadnuté uznesenie prvostupňového súdu podľa názoru vedľajšieho účastníka vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vedľajší účastník môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už len jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej). V zmysle čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách by mal súd tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov podporiť aj tým, že Združeniu prizná náhradu trov konania. V prevažnej väčšine spotrebiteľských vecí súdy vydávajú platobné rozkazy, ktorými zaväzujú odporcov - spotrebiteľov na úhradu celej žalovanej sumy aj s príslušenstvom a spotrebiteľa tiež zaväzujú na zaplatenie trov konania. A to aj v prípadoch, kedy si navrhovateľ vedome uplatňuje premlčané nároky, nemajú žiaden problém priznať mu trovy konania, v rámci nich aj za úkon právnej služby - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou. Navrhovateľ podáva tisíce obdobných žalobných návrhov, avšak súdy v prípade navrhovateľa nezisťujú účelnosť trov, ale robia tak u bezmajetného združenia, ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa. Pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci združeniu právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet činnosti združenia, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, t.j. právnikov, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom. Agenda združenia si vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu mali systematicky spracovávať, vyžaduje si aj technické vybavenie, pracovné prostriedky a pomôcky, ktoré slúžia na jej spracovanie, vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá vlastný aparát, jeho jedinou možnosťou je realizovanie tejto práce prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok. Združenie má síce možnosť čerpať podporu od štátu, avšak reálna

skúsenosť je taká, že vedľajší účastník po opakovaných žiadostiach v priebehu ostatných dvoch rokoch dostalo od Ministerstva hospodárstva SR schválenú finančnú podporu vo výške 4.000 €, ktorý obnos nepostačuje na pokrytie ani len poštových výdavkov. Vedľajší účastník by uvítal zmenu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá by umožnila súdu ex offio prihliadať na premlčanie pohľadávky alebo o povinnosti spotrebiteľa a možnosti namietat' premlčanie aspoň poučiť. V tomto smere Zduženie nie je presvedčené o súlade vnútroštátneho práva s čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv EÚ.

Vedľajší účastník na strane odporcu vytýkal prvostupňovému súdu v odvolaní, že pri nepriznaní trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Poukazoval na novelizované znenie ust. § 137 O.s.p. (s účinnosťou od 1. 1. 2012), týkajúce sa práve kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa; novelizovaná právna úprava zohľadňovala aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. 12. 2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft GmbH (DEB) proti Spolková republika Nemecko. Podľa citovaného rozsudku SD EÚ „zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Dokonca Krajský súd v Prešove svojím uznesením zo dňa 13. 1. 2012 č.k. 3Co 131/2011 - 85 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola taktiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa, advokáta. Ak platí, že podľa § 93 ods. 4, § 18 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastupovania za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého „každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.“ Tiež argumentoval nálezmi Ústavného súdu SR napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II. ÚS 122/09, ako aj početnými rozhodnutiami odvolacích krajských súdov v SR. Dodal, že občianske združenie je zložené prevažne z laikov v oblasti práva, je pripravené dôsledne chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnom konaní, má právo vystupovať v súdnom konaní na základe princípu „rovnosti zbraní.“ Práve preto je vedľajší účastník v konaní zastúpený advokátmi, ochotnými takéto zastúpenie realizovať. Priemerní spotrebiteľia sa nedokážu v konaní náležite brániť a často rezignujú na ochranu svojich práv z dôvodu svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli v konaní trovy z titulu právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. vedľajší účastník trval na priznaní mu náhrady trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia.

Na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ tak, že žiadal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,24 €, za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka (pozostávajúce z 1-ice odmeny, t.j. 30,87 s DPH a režijného paušálu 9,37 € s DPH). Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Navrhovateľ zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z

predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že pred začatím pojednávania vo veci samej dňa 31.05.2012 vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 8.02.2012.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanej veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na základe plnomocenstva, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa popieral alebo spochybňoval právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, práve naopak. V prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí však počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamená odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolací súd považuje záver prvostupňového súdu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za správny, keď v prejednávanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi. Ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu potvrdiť prvostupňové rozhodnutie aj v prípade, ak je vecne správne vo výroku, nie aj v dôvodoch. Rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správne, avšak absentuje odkaz na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Správne mal prvostupňový súd o trovách konania vedľajšieho účastníka rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s odôvodnením, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť

vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh a uplatnil si náhradu trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Odvolaciemu súdu nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Odvolacia námietka vedľajšieho účastníka, že navrhovateľ mnohokrát už len na základe jeho vstupu do konania vezme návrh späť je podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnená. Je potrebné sa prikloniť k tvrdeniu navrhovateľa uvedenému vo vyjadrení, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Dôvodný je aj argument navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Odvolací súd zastáva názor, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovateľa vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dojem, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Právne irelevantná je odvolacia námietka vedľajšieho účastníka týkajúca sa toho, že podľa ust. § 137 O.s.p. mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Podľa ust. § 137 O.s.p. medzi trovy konania okrem iného patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V prípade, že by bol názor vedľajšieho účastníka správny, tak by nepriznanie trov konania v každom jednom prípade znamenalo porušenie ust. § 137 O.s.p. Toto ustanovenie pritom len exemplifikatívne vymenúva jednotlivé druhy trov konania, pričom na ich priznanie je potrebné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 a nasl. O.s.p., medzi ktoré patrí aj účelnosť vynaložených trov konania. Navyše vedľajší účastník ako združenie na ochranu práv spotrebiteľa nie je v prejednávanej veci právnickou osobou oprávnenou zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Vystupuje len v pozícii vedľajšieho účastníka a v zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. koná sám za seba. Ako právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní by vystupovalo len v prípade, že by mu účastník konania udelil plnomocenstvo na zastupovanie, čo však v prejednávanej veci nebolo preukázané a vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zaviniel zastavenie konania, a preto odporcyni a aj vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté dopĺňacie uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 40,24 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu dňa 29.04.2013, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 25,73 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 33,54 € (25,73 € + 1 x 7,81 € režijný paušál). Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu 6,70 € (33,54 € x 20% = 6,70 €), t.j. odmena spolu vo výške 40,24 €.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.